

Letošní ročník přehlídky je v polovině. Diváci již shlédli tři vydařená představení, o čemž svědčí i to, že hlasovací krabice s nápisem „nelíbilo“ zatím zeje prázdnotou. Výsledky diváckého hlasování jsou zveřejňovány na druhé straně V(n). Ta je již tradičně ohlédnutím za minulým představením. Malou obměnou prošla rubrika diváckých ohlasů, letos své názory na představení sdělují sázavští divadelníci.

Jak se rodí Vosk(n)oviny, díl 3.

V(n) Na každé další číslo má redakční tým 160 hodin a čas začíná neúprosně běžet v okamžiku spuštění opony za pátečním představením...

... herci právě vystupujícího souboru se klání, opona padá a redaktorky vyrazí do akce. Zatímco herci mají plné ruce práce s převlékáním do civilu, redaktorky sbírají názory a ohlasy na odehrané představení u sázavských divadelníků přítomných v zázemí. Ti se nemají kam schovat, zbývá jim jen doufat, že dotázaní před nimi budou dostatečně výřeční a na další respondenty už dnes řada nepříjde...

Bezprostředně poté redaktorky požádají dva vybrané členy hostujícího souboru o poskytnutí krátkého rozhovoru, se kterým jde ruku v ruce zvětšení na portrétní fotografii. Stojí za podotknutí, že se děvčata dosud nesečkala se zamítavou reakcí či neochotou. Všichni výzvu přijali - ať už bez mrknutí oka, s nadšením nebo s obavami.

Společné povídání zpravidla bývá poutavé, o zmíněných krátkých rozhovorech tedy nakonec nemůže být ani řeč. Redaktorky mají spoustu zvědavých otázek a ze zajímavých hostů se pro čtenáře snaží vyždímat maximum. Není proto výjimkou, že zatímco vybraný zástupce souboru v ústraní trpělivě odpovídá, jeho kolegové sklídí celou scénu, zabalí kostýmy a rekvizity, vše naloží do aut či autobusů, a mnohdy se i loučí a odjíždějí domů.

Jakmile dotazovaný zodpoví tradiční otázku na závěr, získá dojem, že jeho milá úloha je u konce a utíká si užít zbytek večera do divadelního baru. V zápětí je ale opět povolán ke spolupráci, zavlčen do již vyklizené divadelní šatny a přemlouván k úsměvu. Zbývá přeci avizovaná fotečka. Díky profesionálnímu přístupu dvorního fotografa V(n) je ale za minutku hotovo a redakční tým má pro dnešní večer volno.

Pátek končí, hlediště i divadelní zázemí zejí prázdnotou, a nasbíraný materiál už je bezpečně uložený v diktafonech redaktorek.

Co bylo porotou vysloveno a nemělo by zapadnout, tentokrát k představení O 14 dní dříve aneb Svoboda nadvakrát

Václav Veselý

Přehlídka hudebních divadel nabírá na obrátkách a diváci byli svědky již třetího soutěžního představení letošní Voskovcovy Sázavy.

Autorem scénáře a režisérem hudební komedie, která s nadhledem mapovala události vzniku Československa v městě Písku, byl František Zborník. Záměrně píšu 'byl'. Bohužel odešel do divadelního nebe den před ohlášenou premiérou. Která se ovšem konala. Nejen na počest 100. výročí vzniku republiky, ale

hlavně na počest svého „divadelního táty“. Na hercích bylo vidět, že si i po takřka roce od prvního uvedení hru užívají. Šli do toho naplno (někdy až moc). Herecky i pěvecky, s živým hudebním doprovodem. Kromě kytary aktéři působivě zapojili i foukací harmoniku a flétničku do situací, kdy hra pojednávala o některých místopisných záležitostech – třeba Kdyby byl Bavorov...

Kabaretní pojetí na scéně bylo i oživlou výukou dějepisu. Především, když v „orloji“ v toku dějin za sebou putovali osobnosti historie i ještě nedávno minulé. Projeli jsme se i vlakem ve variabilní scéně, která tak trochu světelně zastínila herce, (neboť odraz divadelních lamp od bílého plátna poněkud ztmavil obličej aktérů hry). U označení jednotlivých stanic se opět prokázalo, jak krásný je jazyk český. Nakažlivé chechtání dalo tušit, že jsme projeli Smíchovem a zlodějčiči okrádali cestující v Berouně. Když se jednoduchým trikem změnila žlutočerná barva mocnářství v národní české červenobílou, byl na vině vítr a opět krásná symbolika ve znamenání převlékání kabátů - tedy „kam vítr, tam plášt“. A co teprve stát se obětí/být v objetí španělské chřipky.

Když řeznický mistr se svou ženou chystali svůj krámek s uzeninami a následně na scénu napochodovala vojska se vztyčenými maďarskými klobásami – aby byla zřejmá jejich národnost, těšili se hladoví diváci domů. A tipnul bych si, že stejně jako já ještě před spaním navštívili ledničku. Hladový má být herec!

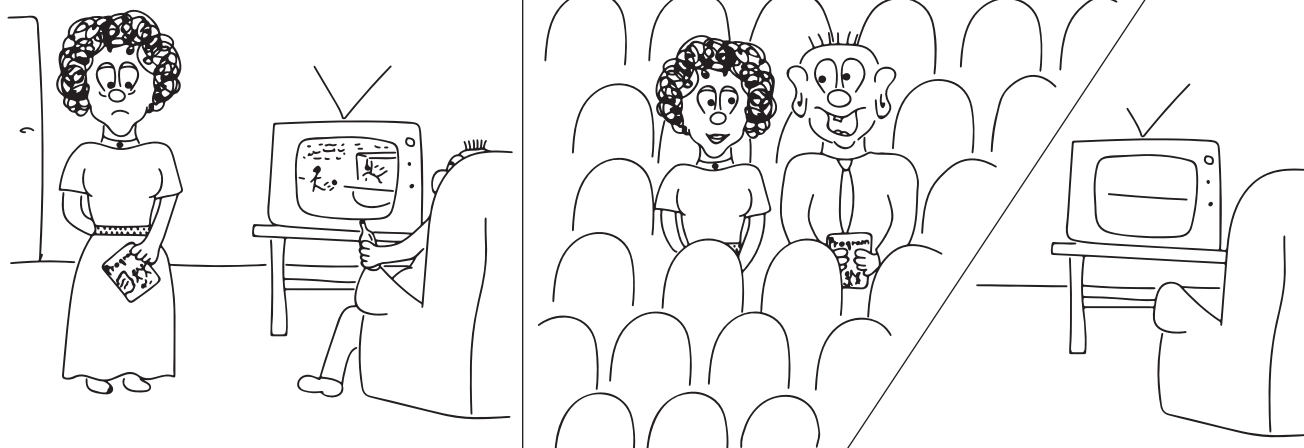
Oldřich Randula

Se slovem „písek“ existuje několik ustálených slovních spojení – třeba „jdu si hrát na písek“ (což neznamená, že se chystám sypat, nýbrž stavět bábovičky), nebo „jdu s pískem“ (aneb „musím si odskočit“). Já však páteční večer trávil „diváním se na Písek“, což není činnost příbuzná ani s jedním z uvedených obrátů, přesto se k oběma ještě vrátím.

Písecký soubor Divadlo Pod čarou nám dal odlehčenou, vtipnou a inteligentní formou nahlédnout do naší sto let staré minulosti, kdy několik českých měst vyhlásilo samostatnou Československou republiku malinko dříve, než se tak stalo oficiálně z Prahy. Samotné téma je zajímavé a mohu směle říci, že bylo i neotřele a poutavě podané. Herci si vystačili s jednoduchou scénou ve formě obrovského kalendáře, který se jednoduchým způsobem průběžně měnil na vlak, auto či jiná prostředí, dále velmi jednoduchými, ale účinnými kostýmy a maskami a hlavně – celou řadou hezkých nápadů.

A zde se vracím k tomu „hraní na písku“ – celé představení bylo velmi hravé, milé byly slovní hříčky i hrátky s historickými postavami. A stran toho druhého „pískového obrátu“: když jsme byli již drahně za polovinou představení a kalendář ukazoval, že jsme stále v polovině října, když, jak víme, k vyhlášení republiky došlo až k jeho konci, začínal jsem se strachovat, že „nedojdu s pískem“. Ale vše dobře dopadlo a písečtí nám zahráli hezké divadlo. A navíc – španělská chřipka umí překrásně zpívat!

Vhodné i nevhodné...

VE ZPĚTNÉM ZRCÁTKU

Divadlo Pod čarou, Písek není klasickým divadelním souborem. Když před 20 lety vzniklo Divadlo Pod čarou (jako klubová scéna), tak se dali dohromady šermíři, hudebníci a divadelníci, a podle času a chuti nazkoušejí nějakou hru. Nejedná se o soubor, který - podle slov ředitele divadla Pod čarou - chrlí tři premiéry ročně, ale spíš jedno za pět let.

O 14 dní dříve aneb Svoboda nadvakrát je autorskou hrou Františka Zborníka, jež byla napsána jako součást oslav „Osmnáctý v Písku“. Děj hry se odehrává v období mezi 13. a 28. říjnem 1918, kdy do Písku přijel redaktor František Hanzlíček a 14. října vyhlásil nový stát. Komédie zaznamenává tyto události o předčasné revoluci s odstupem 100 let, a tak jsme měli jedinečnou možnost s humorem nahlédnout na toto období v kontextu dalších historických událostí.

Rozhovor s Miroslavem Pokorným, produkčním a asistentem režie představení O 14 dní dříve aneb Svoboda nadvakrát Divadla Pod čarou

Prozradíte našim čtenářům, proč jste zvolili téma hry, kterou jsme mohli vidět?

Výběr tématu byl jednoduchý, právě díky tomu, že v Písku byla omylem vyhlášena republika o 14 dní dříve. V Písku se v roce 2018 chystaly velké oslavy a nás napadlo, že bychom v rámci těchto oslav zahráli představení. Oslovili jsme Frantu Zborníka, našeho letitého známého a kamaráda, jestli by byl ochotný s námi spolupracovat. On si myslel, že sáhne do šuplíku, a vytáhne něco staršího, ale já mu řekl: „Ne, Františku, my chceme napsat hru přímo k tomuto tématu.“ On, přes svou nemoc a vyčizenost, tu hru napsal a ještě byl ochotný strávit s námi pár víkendů na zkouškách.

Vy nejste úplně klasické divadlo, můžete nám něco prozradit o souboru?

My provozujeme Divadlo Pod čarou, což je hudebně divadelní klub. Většinu tvorby tvoří hudba, především big beat. Všichni tito lidé, kteří tu dnes jsou, pomáhají zabezpečovat chod klubu a jeho fungování pro ostatní soubory. No, a když máme volno, a chceme si udělat radost, tak připravíme divadlo. Po oslavách, na které jsme představení dělali, jsme ani netušili, že si tuto inscenaci zahrajeme až na Jiráskově Hronově. Máme ještě hodně nasmlouvaných představení, hlavně jsme Františkovi slíbili, že odehrajeme padesát repríz, kterých nyní máme kolem třicítky.

Na Voskovcově Sázavě jste poprvé?

Poprvé. Bylo příjemné, když mi vaše vedoucí souboru napsala, pozvání jsme okamžitě rádi přijali. Hrál se nám tu úžasně, herci byli spokojení a publikum skvělé. Laskavá atmosféra tu vládla už od přivítání.

Toto představení režíroval pan Zborník, ale jak to máte jinak s režiséry u vás v souboru?

Nějaké hry jsem režíroval já, nějaké zase kolega

Roman Čada, který hrál redaktora Hanzlíčka, ale jinak si režiséry občas i najímáme.

Jak vybíráte hry, jejich téma?

Máme rádi autorské hry, ty nás vždy těší. Líbí se nám, že danou věc před námi nikdo nikdy nehrál. Už jsme se také bavili s Vladkou Zborníkovou, až se probere pozůstalostí po Františkovi, že bychom rádi nazkoušeli Františkovo představení, jedno z těch v jeho šuplíku.

Máte na repertoáru aktuálně i další hry?

Bohužel ne, nemáme tolik času. Samotný klub nám zabere spoustu energie a divadlo děláme opravdu pro radost.

Poslední otázka na jednotné téma, které souvisí s odvahou. Považujete se za odvážného člověka?

Nejspíš se musím považovat za odvážného člověka, když jsem před dvaceti lety vlezl do polorozpadlého kina, a rozhodl jsem se z něj udělat divadelní prostor. Ostatní říkali: „Ty ses asi zbláznil, to v životě nemůžeme dát dohromady“, a za půl roku jsme otevírali.

Rozhovor s Kateřinou Pokornou, herečkou Divadla Pod čarou

Víme, že Váš tatínek, Miroslav Pokorný, toto představení nереžíroval...

Ne, dalo by se říct, že spolurežuruje. Hru napsal a zrežíroval František Zborník, který bohužel den před premiérou zemřel. Táta byl u všech zkoušek, když byl František ještě naživu, pomáhal mu a vzal si nás pod křídla po jeho smrti.

Ztvárňujete dvě charakterově rozdílné postavy – slečnu Aničku a španělskou chřípku. Která z těch dvou poloh byla pro Vás těžší?

Začátky byly těžké, nevěděla jsem, jak se s tím popasovat, aby odlišné charakterové postavy opravdu vynikly. V tom byl úžasný právě František Zborník. Zkoušeli jsme to tak dlouho, dokud nebyl výsledek perfektní. A dokonce, když jsme nacvičovali španělskou chřípku, tedy erotické scény na židli, tak mi říkal, že to nebude scéna o sexu, dokud všichni chlapi v prvních řadách nebudou mít erekci. Anička mi šla úplně ze srdce, hrát naivní, cudnou a možná trochu hloupoučkou dívku mě baví. Na téhle hře je úžasně, že si více hereckých poloh zkusí každý. Většina činoherních představení je postavená na tom, že jeden herec hraje pořád stejnou roli, zatímco tady je v zákulisí takový fofr, protože se neustále převlékáme - nejenom vizuálně, vlastně jde i o přehazování kabátků politických.

Ve hře hodně zpíváte, jaký máte ke zpěvu vztah?

Ke zpěvu mám vztah velmi kladný. Zpívám od malička, už deset let mám vlastní kapelu. Zpěv je můj koníček, nikdy jsem nechodila do hudební školy, ani nemám jiné hudební vzdělání. Moje maminka se zpěvem živila, takže nějaké geny asi mám.

Když Vy osobně jdete do divadla, tak na jakou hru?

Mám ráda Divadlo Jára Cimrmana, to bezpochyby, a mou úplně nejoblíbenější divadelní hrou je Hrdý Budžes s Bárou Hrzánovou.

Co je podle Vás odvaha, jak ji vnímáte?

Tyhle otázky jsou hodně těžké. Řeknu to asi takhle, pro mě bylo velmi odvážným činem, když nám František Zborník, který de facto už umíral na rakovinu, napsal hru a potom ji s námi režíroval. To, že se do toho pustil, byla podle mě neskutečná odvaha. Navíc s takovouhle partou, která mu do toho neustále krafala. A on, přes svou vážnou nemoc, s námi každý měsíc poctivě trávil celý víkend. Takže mu děkuji tam nahoru a za celý soubor můžu říct, že díky němu jsme tady, díky němu jsme byli v Hronově, díky němu jsme vůbec odehráli tolik repríz...

Jak to vidí divadelníci

- Skvělé představení.
- Moc se mi líbila role Aničky, její zpěv.
- Představení bylo kompaktní.
- Nelíbil se mi blyskavý materiál, ze kterého byla udělaná scéna.
- Některé scény by si zasloužily ještě malý dotah.
- Zaujalo mě téma, jelikož smyslím velice vlastenecky a líbilo se mi využití kalendáře i práce s rekvizitami.
- Výborně zvládnuté sólové pěvecké party.
- Nápaditá scéna, která výborně divadelně fungovala, malé technické problémy herci zvládli, aniž by narušili představení.

... přehlídka v tužce

říjen 1918

Výsledky hlasování

líbilo	61
líbilo s výhradami	7
nelíbilo	0

Vaše ohlasy na novinky, obsah přehlídkových listů nebo shlednutá představení uvítáme na tradiční e-mailové adrese vosknoviny@seznam.cz.

Všechna vydání V(n) budou postupně zveřejňována na webu a facebooku DS Jiřího Voskovce a též na facebooku přehlídky Voskovcova Sázava na odkazech:

www.divadlo-sazava.cz

www.fb.com/dsjvs

www.fb.com/voskovcovasazava